

Arrest

nr. 93 805 van 17 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat L. LUYTENS en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in het dorp Manakai te Swabi-district (Pakthunkwa) en bent Pashtoun. U beweerde te zijn geboren op 31 december 1994 en dus minderjarig te zijn. Uw vader had problemen met zijn halfbroer W.(...) over gronden die uw grootvader had nagelaten. Ongeveer midden 2010 vermoordde uw vader W.(...) omwille van deze gronden. Uw vader en moeder zijn vervolgens naar het geboortedorp van uw moeder in Swat-district gevlucht. Zij doken onder bij de broer van uw moeder. U verliet uw huis, maar bleef bij vrienden in de buurt van uw dorp. Uiteindelijk werd u gevonden en meegenomen door uw enkele mannen die door uw neven werden

betaald. U werd enkele dagen vastgehouden. Er werd naar uw vader gevraagd. Enkele dagen later kon u ontsnappen. U dook onder bij enkele mensen in een dorp "klein Lahore". Omdat zij echter met drugs en andere criminele zaken bezig waren, voelde u zich daar niet veilig en vluchtte u naar Peshawar. Van daar uit werd uw reis naar België geregeld. Op 23 maart 2011 bent u in België aangekomen en op 24 maart 2011 heeft u een asielaanvraag ingediend. Na uw vertrek uit Pakistan vernam u dat uw vader werd gedood.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u een FIR voor, een schoolcertificaat en een stuk krant, een attest van een opleiding in België en een inschrijvingsformulier voor een andere opleiding in België.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u een vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse vluchtelingenconventie niet aannemelijk heeft gemaakt. Diverse uiteenlopende verklaringen ondermijnen immers de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw verklaring minderjarig te zijn geen geloof kan worden gehecht. Zo liet Dienst Voogdij op 24 juni 2011 een medisch onderzoek uitvoeren in het UZ te Leuven en hieruit bleek dat u op die dag ouder dan 18 jaar werd bevonden, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar een goede schatting is (zie schrijven Federale Overheidsdienst Justitie, ref.6/MIN/2011/15718 toegevoegd aan uw administratief dossier). Het scholingsattest dat u voorlegt en waarop geschreven staat dat zou zijn geboren op 31 december 1994 kan niet in overweging genomen worden, omdat dit het leeftijdsverschil te groot is. Dit zou immers betekenen dat u in juni 2011 ongeveer zestien en een half jaar zou zijn, wat een te groot verschil vormt. Bovendien dient hier gewezen te worden op het feit dat Pakistaanse documenten een zeer beperkte waarde hebben vanwege de wijd verbreide corruptie bij het verkrijgen van documenten (zie documentatie toegevoegd aan het administratief dossier).

Verder legt u evenmin een identiteitsstuk voor. Het kan nochtans aangenomen worden dat u in staat moet zijn een dergelijk stuk aan te brengen in het kader van uw asielverzoek.

Ook wat uw concrete asielrelaas betreft, dienen de nodige opmerkingen te worden gemaakt.

Zo is het bijzonder vreemd dat u tijdens het gehoor op het CGVS stelde dat uw vader werd gedood door de taliban omdat zij hem ervan verdachten een informant van de politie te zijn (CGVS, p. 10). Tijdens het invullen van de vragenlijst op de DVZ beweerde u daarentegen dat uw vader door de zonen van Wakil zou zijn vermoord (zie punt 5, vragenlijst DVZ, dd 27 juli 2011). Dergelijke uiteenlopende verklaringen zijn dermate fundamenteel dat ze de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig aantasten. In alle redelijkheid kan immers worden verwacht dat u zich niet vergist over dergelijke gegevens. Verder kon u geen overtuigende verschoningsgrond verschaffen voor deze sterk uiteenlopende verklaringen over de moordenaars van uw vader. U zegde dat u nu beter was geïnformeerd over de dood van uw vader en voegde toe dat de taliban misschien de opdracht hadden gekregen van uw neven. Dit houdt weinig steek, aangezien u eerder niet bleek te weten of zij eigenlijk banden hadden met de taliban (CGVS, p. 16). U bleek bovendien geen verdere informatie te kunnen geven over de dood van uw vader (CGVS, p. 10), wat uw verklaring nu iets meer op de hoogte te zijn over zijn dood ondermijnt. In alle redelijkheid kan bovendien worden verwacht dat u sowieso toch een beetje meer informatie zou kunnen verschaffen over de dood van uw vader, indien hij werkelijk door uw neven of door de taliban werd vermoord. Het feit dat u hiertoe niet in staat bent, laat toe verdere vraagtekens te plaatsen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien legde u uiteenlopende verklaringen af over wat er met u zou zijn gebeurd na de dood van uw oom. Zo stelde u tijdens het gehoor op het CGVS gedurende tien dagen in Manakai te hebben verbleven, waarna u werd ontvoerd en een maand in het dorp "Klein Lahore" zou hebben verbleven (CGVS, p. 6, 7 en 13). Bij het invullen van de vragenlijst van de DVZ stelde u in strijd hiermee dat u ongeveer een maand in uw dorp verbleef, waarna u werd ontvoerd. Dat u elders zou zijn ondergedoken alvorens naar Peshawar te zijn gevlucht, liet u in het geheel onvermeld (DVZ, punt 5). Daarnaast beweerde u tijdens het gehoor op het CGVS met een stellige zekerheid gedurende zes dagen te zijn vastgehouden door uw neven (CGVS, p. 6), terwijl u het eerder had over drie of vier dagen (DVZ, punt 5). Uw verschoningsgrond dat dit aan vertalingsproblemen op de DVZ zou liggen, is niet aannemelijk, aangezien u aanvankelijk beweerde dat het invullen van de vragenlijst zonder problemen is verlopen (CGVS, p. 2 en 3).

Voorgaande tegenstrijdige verklaringen hebben allen betrekking op essentiële aspecten van uw asielrelaas. In alle redelijkheid kan worden verwacht dat u hierover consistente verklaringen aflegt. Dergelijke uiteenlopende verklaringen zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen volkomen op de helling. Voorts dient ook nog te worden opgemerkt dat u op het CGVS beweerde een maand in Peshawar te hebben verbleven (CGVS, p. 8), terwijl u eerder op de DVZ stelde tien dagen in Peshawar te zijn geweest (DVZ, punt 5). Deze tegenstelling bevestigt de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien legde u een FIR en een krantenartikel voor. Deze documenten vermogen niet voorgaande vaststelling te wijzigen. Om enige bewijskracht te hebben, dienen de door u voorgelegde documenten te worden ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu echter niet het geval is. De FIR is bovendien een kopie, waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Het is overigens opmerkelijk dat u tijdens het gehoor op het CGVS zelf niet bleek te weten wat er in de FIR stond die u later voorlegde (CGVS, p. 14). In alle redelijkheid kan worden verwacht dat u wat meer uitleg kan geven over een document dat u van plan bent voor te leggen ter ondersteuning van uw relaas. Het feit dat u hiertoe niet in staat bleek, zet uw asielaanvraag verder in een bedrieglijk daglicht. Het attest van de door u gevolgde inburgeringscursus en het inschrijvingsformulier van de lessen NT2 vermogen niet voorgaande vaststellingen te wijzigen, aangezien zij geen betrekking hebben op de door u aangehaalde problemen.

Voorts erkent het CGVS dat uw thuisregio, het noordwesten van Pakistan, getroffen is door de openlijke strijd tussen Taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat deze strijd niet overal in Pakistan wordt gevoerd. Om deze lokale problematiek te ontwijken zou u zich dan ook elders in Pakistan kunnen vestigen. De Pakistaanse grootsteden kennen immers een grote concentratie aan Pashtouns, waarbinnen u zich moeiteloos zou kunnen integreren. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u het Urdu machtig bent, enkele jaren hebt gestudeerd en een jaar als garagist heeft gewerkt. Het interne vluchtalternatief binnen Pakistan is dan ook op u van toepassing. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker ontwikkelt een aantal grieven tegen de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker stelt dat hij niet verantwoordelijk is voor de eventuele rechtzetting van zijn geboortedatum, aangezien hij slechts de geboortedatum aangaf die hem altijd is voorgehouden en geboortes in het gebied van oorsprong van verzoeker niet altijd geregistreerd worden. Dit kan bijgevolg niet aangewend worden als een aanwijzing voor een frauduleus asielverhaal. Wat het concrete asielrelaas betreft, stelt verzoeker dat de verschillen tussen de verklaringen die hij gaf over de dood van zijn vader aan de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen anderzijds, te wijten zijn aan het feit dat hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken nog geen duidelijke uitleg had gekregen in verband met de dood van zijn vader. Toen hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn vader gedood werd door de zonen van W. had hij nog geen duidelijke uitleg gekregen omtrent de dood van zijn vader. Ondertussen vernam verzoeker echter duidelijk dat zijn vader werd gedood door de taliban omdat zij hem ervan verdachten een informant van de politie te zijn. Verzoeker blijft zichzelf hier echter vragen bij stellen en sluit niet uit dat de ware toedracht is dat de taliban opdracht gekregen hadden van de zonen van W. om zijn vader te vermoorden. De tegenstrijdigheden in zijn relaas over wat er met hem gebeurde na de dood van zijn vader volgens verzoeker te wijten aan verwarring die moet zijn ontstaan tijdens de vertaling door de Dienst Vreemdelingenzaken. Dat bepaalde zaken niet vermeld worden, zoals het feit dat hij een maand in "klein Lahore" verbleef, is te wijten aan het feit dat het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken een samenvatting is en nooit alle details vermeldt. Bovendien is verzoeker van mening dat de aangehaalde tegenstrijdigheden geen essentiële aspecten van zijn asielrelaas betreffen, maar slechts bijkomstigheden die niet over het echte probleem gaan, met name de bedreigingen door de zonen van W.. Wat betreft de neergelegde stukken, in het bijzonder de kopie van de FIR, meent verzoeker dat het onmogelijk is het origineel neer te leggen en dat hij zijn asielrelaas zo goed als mogelijk heeft ondersteund met bewijskrachtige stukken. Vragen om de originele FIR neer te leggen is aldus het onmogelijke vragen. Dat verzoeker de inhoud van de FIR niet kent, komt doordat het voor hem quasi onmogelijk is om de termen van dergelijke politionele en/of gerechtelijke documenten te lezen omwille van de gespecialiseerde vaktaal en de vorm van dergelijke documenten. Ten slotte betwist verzoeker de conclusie van de bestreden beslissing. Verzoeker wordt door de overheid gezocht en is aldus in geen enkel deel van Pakistan veilig. Hierdoor is er geen intern vluchtalternatief. Bovendien zijn de omstandigheden in de Pakistaanse gevangenissen onmenselijk en vreest hij gearresteerd te worden door de autoriteiten. Verzoeker vraagt dan ook de bestreden beslissing te hervormen of minstens te stellen dat zijn problemen aanleiding geven tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt om eenduidige verklaringen af te leggen over de dood van zijn vader. Zo verklaart verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij zijn neven aan vaderszijde vreest (vragenlijst DVZ, p. 3). Verzoeker verduidelijkt toen dat omwille van het feit dat verzoekers vader zijn halfbroer W. had vermoord, diens zonen verzoeker hebben ontvoerd. Na verzoekers ontsnapping en verblijf in Griekenland vernam verzoeker dat zijn vader werd vermoord door de zonen van W. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verklaart verzoeker dat zijn vader gedood zou zijn door de taliban omdat hij ervan verdacht werd een informant van de politie te zijn (gehoorverslag 29/5/2012, p. 9, 10). De Raad stelt vast dat voormelde tegenstrijdigheid, die steun vindt in het administratief dossier, de kern van verzoekers asielrelaas uitmaakt, waardoor van hem kan worden verwacht dat hij hierover correcte en duidelijke verklaringen aflegt en hij deze feiten op een zorgvuldige en geloofwaardige wijze weergeeft, dit reeds van bij de aanvang van de procedure. Verzoeker tracht deze tegenstrijdigheid te weerleggen door voor één versie van zijn verklaringen te kiezen, met name de versie dat zijn vader door de taliban werd omgebracht omdat zij hem ervan verdachten een informant van de politie te zijn. Deze keuze heft de vastgestelde tegenstrijdigheid echter niet op. Ook het feit dat verzoeker zich de vraag stelt of het toch niet mogelijk is dat de taliban de opdracht van zijn neven zouden hebben gekregen, is louter een *post factum* speculatie, die niet bij machte is om de voormelde vaststellingen te verschonen. Het argument dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken nog geen duidelijke uitleg had gekregen in verband met de dood van zijn vader, vindt geen steun in het administratief dossier. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker immers duidelijk dat hij op het ogenblik dat hij in Griekenland toekwam, vernam dat zijn vader vermoord werd door de zonen van W. (vragenlijst DVZ, p. 3), waaruit blijkt dat hij toen al op de hoogte was van de identiteit van de moordenaars van zijn vader.

De Raad stelt vast dat verzoeker ook omtrent de periode na de dood van zijn oom er niet in slaagt een duidelijke weergave van de feiten te geven. Zo verklaart hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat hij na de dood van zijn oom gedurende 10 of 11 dagen in zijn dorp verbleef, dat hij 6 dagen zou zijn ontvoerd, dat hij vervolgens een maand in "klein Lahore" is ondergedoken en daarna een maand in Peshawar heeft verbleven (gehoorverslag 29/5/2012, p. 6, 7, 8, 12, 13). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat hij na de dood van zijn oom een maand in zijn dorp bij vrienden heeft verbleven, dat hij 3 à 4 dagen is ontvoerd geweest en dat hij na zijn ontvoering 10 dagen in Peshawar is ondergedoken (vragenlijst DVZ, p. 3). Met de loutere stelling dat er verwarring is ontstaan bij de vertaling door de Dienst Vreemdelingenzaken kan verzoeker de voormelde vaststellingen geenszins verschonen. Overigens licht verzoeker niet toe waarin de verwarring dan juist bestaat. Waar verzoeker thans aangeeft dat hij 10 dagen in Manakai verbleef, 6 dagen werd ontvoerd, vervolgens een maand verbleef in "klein Lahore" en een maand in Peshawar, beperkt verzoeker zich opnieuw tot één versie van de tegenstrijdige verklaringen, doch hiermee heft verzoeker, de vastgestelde tegenstrijdigheden niet op.

De Raad stelt vast dat verzoeker op het einde van het gehoor van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen toelichtte dat de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken zijn verblijf in Lahore niet heeft vermeld (gehoorverslag 29/5/2012, p. 17). Ook met deze toelichting slaagt verzoeker er niet in de overige tegenstrijdigheden te verklaren of te weerleggen. Het algemene argument dat het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken een samenvatting is van zijn verklaringen die geen details vermelden, is evenmin bij machte om de gedane vaststellingen te verklaren. Verzoeker slaagt er bijgevolg niet in een coherent verhaal naar voor te brengen, waardoor de geloofwaardigheid van zijn verklaringen wordt ondermijnd. Voormelde vaststellingen hebben in weerwil tot wat verzoeker voorhoudt, geenszins betrekking op detailpunten maar op kernaspecten van het asielrelaas. Van iemand die zijn land van herkomst verlaten heeft omwille van een voorgehouden vrees voor vervolging op basis van de moord op zijn oom door zijn vader en zijn ontvoering en hiervoor dient onder te duiken, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij omtrent deze feiten coherente en overtuigende verklaringen aflegt. Voor zover verzoeker de Raad ter terechtzitting verzoekt om na te gaan welke tolk er op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen werd gebruikt teneinde mogelijke vertaalproblemen te ontwaren, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen expliciet heeft aangegeven dat er geen probleem is met de tolk (gehoorverslag 29/5/2012, p. 17).

Van een kandidaat-vluchteling kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. De Raad is ook op basis van bovenstaande tegenstrijdigheden van oordeel dat er geen geloof gehecht kan worden aan het asielrelaas van verzoeker.

2.3. Hoewel verzoeker van mening is dat hij zijn asielrelaas zo goed als mogelijk heeft ondersteund met bewijskrachtige stukken, merkt de Raad op dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd, hoe dan ook geen bewijswaarde hebben. De Raad stelt overigens vast dat het door verzoeker neergelegde FIR geen origineel document betreft, maar dat het om een fotokopie gaat. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Uit het administratief dossier blijkt tevens dat verzoeker onwetend is met betrekking tot de daadwerkelijke inhoud van het voorgelegde FIR (gehoorverslag 29/5/2012, p. 14). Van een kandidaat-vluchteling kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij de inhoud van de stukken die hij neerlegt om zijn asielrelaas te ondersteunen, kan toelichten. Waar verzoeker aanvoert dat het voor hem onmogelijk is om de termen van dergelijke politieke en/of gerechtelijke documenten te lezen omwille van de gespecialiseerde vaktaal en de vorm van dergelijke documenten, dient te worden opgemerkt dat niets verzoeker ervan weerhield om zich desbetreffend grondig te informeren. Van verzoeker mag dienaangaande enige inspanning worden verwacht.

Wat betreft het neergelegde krantenartikel merkt de Raad op dat een krantenartikel in een originele krant een bewijs is dat een artikel gepubliceerd is, maar geen bewijs van de erin vermelde feiten. Een krantenartikel is immers geen officieel document en bijgevolg niet voldoende om de geloofwaardigheid van een asielrelaas te herstellen.

De Raad stelt vast dat verzoeker een Pakistaans schoolcertificaat, een attest van opleiding in België en een inschrijvingsformulier voor een andere opleiding in België heeft neergelegd ter staving van zijn asielrelaas. De Raad ziet echter niet in op welke wijze deze stukken bovenstaande vaststellingen omtrent de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker zouden kunnen weerleggen of verklaren. Verzoeker geeft hiertoe ook geen enkele toelichting.

2.4. In de mate dat verzoeker zich voor zijn vraag tot subsidiaire bescherming op zijn asielrelaas steunt, dient te worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat dit relaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij om de redenen die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.5. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige of ongegronde asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Wat het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, heeft de commissaris-generaal terecht gesteld dat verzoeker in Pakistan over een binnenlands beschermingsalternatief beschikt om de openlijke strijd tussen de taliban en de Pakistaanse autoriteiten in het noordwesten te ontlopen gelet op de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst (geen gegronde vrees voor vervolging of) geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Verzoeker zou zich kunnen vestigen in één van de Pakistaanse grootsteden met een sterke Pashtungemeenschap, waarbinnen verzoeker zich moeiteloos zou kunnen integreren. Verzoeker toont niet aan waarom hij zich niet in een ander deel van Pakistan zou kunnen vestigen.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF